

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**, se sídlem Petrušov č. ev. 152, 571 01 Staré Město, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu ve věci vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 21.5.2017

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat opatření na ochranu proti nečinnosti Úřadu práce ČR – generálního ředitelství (dále též „Úřad práce“). V žalobě uvedla, že dne 9.4.2017 podala k Úřadu práce dvě žádosti. V jedné požádala, aby Úřad práce oznámil všem organizovaným zaměstnavatelům, že žalobkyně provádí odborovou činnost, a aby je upozornil na jejich zákonné povinnosti vůči žalobkyni, v druhé žádosti požádala, aby Úřad práce zajistil žalobkyni důstojné podmínky pro řádný výkon odborové činnosti, pro svého prezidenta požádala o úhradu mzdových nákladů a úhradu výdajů souvisejících s činností žalobkyně. Úřad práce o žádostech nerozhodl, nijak na ně nereagoval. Žalobkyně proto zaslala žalovanému jakožto nadřízenému správnímu orgánu žádost o opatření na ochranu proti nečinnosti. Žádost je ze

dne 21.5.2017 a žalobkyně ji žalovanému zaslala prostřednictvím Úřadu práce. Žalovaný na ni nereagoval a zůstal nečinný.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě namítl, že žádost ze dne 21.5.2017 mu vůbec nebyla doručena. Pro úplnost doplnil, že eviduje jinou žádost žalobkyně o opatření proti nečinnosti, jakož i další její podněty v souvislosti s žádostí žalobkyně o umožnění organizovat veřejnou službu. Na všechny žalovaný reagoval dopisem ze dne 12.5.2017. K obsahu žádostí ze dne 9.4.2017 uvedl, že výkon odborové činnosti nespadá do působnosti Úřadu práce vymezené ust. § 4 odst. 1 zákona č. 73/2001 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Úřadu práce“), proto o něm ve správním řízení nelze rozhodnout, a nelze tudíž rozhodnout ani o opatření proti nečinnosti Úřadu práce ve smyslu ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť toto ustanovení dopadá na rozhodování správních orgánů ve správním soudnictví.

V replice žalobkyně zopakovala, že žádost ze dne 21.5.2017 zaslala žalovanému prostřednictvím Úřadu práce. K důkazům předložila soudu kopii žádosti ze dne 21.5.2017, v níž žádá žalovaného, aby přikázal Úřadu práce, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu nebo vydal rozhodnutí, nebo aby věc usnesením převzal a konal místo nečinného Úřadu práce. Dále k důkazům předložila kopii Podacího lístku z razítkem České pošty ze dne 22.5.2017, v níž je jako odesílatel uveden předseda statutárního orgánu žalobkyně M. B., Jiráskova 111, Moravská Třebová, jako adresát je uveden Úřad práce ČR, K. Sadílková, Dobrovského 1278/25, Praha 7.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobkyně dopisem ze dne 9.4.2017 oznámila Úřadu práce České republiky – generálnímu ředitelství, že provádí odborovou činnost u zaměstnavatelů, které Úřad práce organizuje v rámci veřejné služby, a požádala, aby tuto skutečnost sdělil všem zaměstnavatelům, které v rámci veřejné služby organizuje, a aby je upozornil na jejich povinnosti plynoucí ze zákoníku práce a z kolektivní smlouvy. Dopisem ze stejného dne žalobkyně požádala Úřad práce České republiky – generální ředitelství o zajištění důstojných podmínek umožňujících řádný výkon odborové činnosti a pro svého prezidenta o úhradu mzdových nákladů a výdajů vynaložených na činnost žalobkyně.

Žalobkyně dopisem ze dne 3.4.2017 požádala Úřad práce ČR, Krajskou pobočku v Pardubicích, pracoviště Svitavy, o opatření před nečinností, dopisem ze dne 8.4.2017 své podání ze dne 3.4.2017 doplnila, dále žalovanému prostřednictvím Úřadu práce zaslala odvolání ze dne 13.4.2017 proti rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Pardubicích, pracoviště Svitavy, a dopisem ze dne 22.4.2017 požádala žalovaného o opatření na ochranu před nečinností.

Žalovaný žalobkyni dopisem ze dne 12.5.2017 odpověděl na podání, která souvisí s veřejnou službou a nečinností Úřadu práce.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 80 odst. 1 správního řádu nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Podle odst. 3 poslední věty téhož ustanovení po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat i účastník řízení.

Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Žaloba není po právu z několika důvodů.

V žalobním petitu žalobkyně požaduje, aby soud žalovanému nadřízenému správnímu orgánu uložil povinnost rozhodnout o její žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti prvostupňového správního orgánu ve smyslu ust. § 80 odst. 3 poslední věty správního řádu. V řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu však není žalovaným ten správní orgán, který má povinnost posoudit prostředek ochrany proti nečinnosti (většinou nadřízený či odvolací správní orgán), nýbrž právě přímo nečinný správní orgán (srovnej: Potěšil. L., Šimíček V. a kol., Soudní řád správní, komentář, Praha: Leges, 2014, str. 759). Opačná konstrukce, která by přiznala pasivní legitimaci k žalobě na ochranu proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu, by nepřinesla žalobci žádoucí právní jistotu, neboť soudní rozhodnutí o uložení povinnosti nadřízenému úřadu přijmout opatření proti nečinnosti, jehož obsahem bude opatření proti nečinnosti podřízeného úřadu, by zjednálo pouze polovičatou a tudíž nedostatečnou nápravu. Účelem zákonné úpravy naopak je, aby soud působil přímo proti nečinnému správnímu orgánu, který neplní svoji povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalobkyně tedy podala žalobu proti úřadu, který nemá pasivní legitimaci podle ust. § 79 odst. 2 s.ř.s.

Soud dále poukazuje na poslední část věty první ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., v níž je uvedeno, že žalobou se lze domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Opatření proti nečinnosti, které je nadřízený správní orgán povinen vydat, jakmile se o ní dozví, přitom z povahy věci není ani rozhodnutím ve věci samé, ani osvědčením. Podle ustálené judikatury (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2008, č.j. 1 Ans 5/2008-104) použitý pojem „rozhodnutí ve věci samé“ přímo navazuje na legislativní zkratku „rozhodnutí“ podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Musí se tedy jednat o nečinnost při vydání rozhodnutí, kterým „se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti“ (citována část ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.). Osvědčení pak na rozdíl od rozhodnutí neřeší spornou otázku, pouze potvrzuje určité

skutečnosti (viz část čtvrtá správního řádu). Je zjevné, že opatření, které má správní orgán vydat ve smyslu ust. § 80 správního řádu, nespadá ani do jedné z uvedených kategorií. Je totiž pouze interním dozorčím prostředkem procesní povahy, který nenaplnuje podmínky stanovené v ust. § 65 s.ř.s. Vzhledem k tomu se nelze jeho vydání domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti ve správním soudnictví. Tímto typem opatření se ostatně zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.3.2010, čj. 5 Ans 2/2010-127 a vyslovil, že „*usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví*“.

I kdyby soud odhlédl od výše uvedených argumentů, nemůže být žaloba úspěšná. Ve spisovém materiálu předloženém žalovaným se totiž nenachází žádné podání, které by bylo možno považovat za žádost žalobkyně o opatření proti nečinnosti ve věci žádostí ze dne 9.4.2017. Žalobkyně sice tvrdí, že podání datované 21.5.2017 doručila žalovanému prostřednictvím správního orgánu prvního stupně, což dokládá podacím lístkem s razítkem České pošty 22.5.2017, avšak vzhledem k existenci další korespondence, kterou v rozhodné době žalobkyně zasílala oběma správním úřadům i v jiných věcech, a která je založena ve správním spisu, nelze předmětný podací lístek považovat za doklad o doručení právě té žádosti, která je předmětem žaloby. Účinky spojené s doručením žádosti navíc podle ust. § 37 odst. 5 správního řádu nastávají až okamžikem, kdy žádost dojde věcně příslušnému žalovanému správnímu orgánu. Byla-li tedy doručena Úřadu práce, avšak nebyla postoupena žalovanému, nelze k ní přihlížet.

Soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. ledna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu